

Vladimír Wolf

stručný životopis

Narodil se 4. února 1942 v Jaroměři v rodině železničáře. Po maturitě na jaroměřském gymnáziu (1959) absolvoval Filozofickou fakultu Univerzity Palackého v Olomouci, obor historie–čeština (1967). Zde jej ovlivnil zejména profesor dr. Ladislav Hosák, za jehož žáka se považuje. Mezi lety 1965 a 1970 pracoval jako historik v Muzeu Podkrkonoší v Trutnově. V šedesátých letech byl členem KSČ. Za normalizace musel pro své politické názory odejít, od r. 1970 byl brigádníkem-kopáčem Archeologického ústavu ČSAV, pak podnikovým archivářem n. p. Texlen v Trutnově (1974–1989), od r. 1989 náměstkem pro personální a sociální práci. Po roce 1989 působil čtyři volební období v městském zastupitelstvu Trutnova a až do své smrti byl předsedou názvoslovné komise rady města. V roce 1991 se stal vysokoškolským pedagogem na Vysoké škole pedagogické v Hradci Králové, později Univerzita Hradec Králové (UHK, 1993 docent, 2000 profesor). Na škole vedl Ústav historických věd, 1996–1999 byl proděkanem, 1999–2005 děkanem Pedagogické fakulty Univerzity Hradec Králové. Jako školitel doktorského studia českých a československých dějin působil na Ústavu historických věd Filozoficko-přírodovědecké fakulty Slezské univerzity v Opavě.

Již před lety kontaktoval historiky ze Slezského ústavu, posléze se stal členem Vědecké rady Slezské univerzity a nato Vědecké rady Filozoficko-přírodovědecké fakulty SU. Ujal se trutnovského pracoviště Fakulty veřejných politik Slezské univerzity, vedl bakalářský obor Veřejná správa a regionální politika, semináře se zaměřením na tematiku Evropské unie a evropské integrace, a neopomíjel ani historii.

Ve své vědecké a publikační činnosti se věnoval hlavně historii Trutnovska, Lnářského a textilního průmyslu a kastelologii. Může se vykázat dlouholetou redaktorskou a editorskou praxí, mj. noviny Krkonošská pravda, jako editor založil či připravil různé sborníky, např. Krkonoše – Podkrkonoší, u jehož vzniku v polovině šedesátých let stál ještě jako vysokoškolák, Kladský sborník, Minulostí Jaroměře, Příspěvky k dějinám n. p. Texlen Trutnov anebo Lnářský průmysl. V roce 1990 byl u zrodu sborníku Rodným krajem v Červeném Kostelci.

Zasedal v odborných komisích, byl předsedou české části Kladské komise historiků a členem komise pro historickou geografii při Historickém ústavu Akademie věd ČR. Záslužná je i jeho činnost organizační, uspořádal řadu setkání regionálních historiků.

Byl iniciátorem vydání dvou historických sborníků Minulostí Jaroměře v letech 1968 a 1971, do nichž rovněž přispěl dvojdílnou historickou bibliografií Jaroměře a Josefova, dále napsal studie o jaroměřském dějepisectví, o středověkém opevnění města či o Jaroměři v době po husitských válkách. V letech 1973–1974 se zúčastnil na archeologickém výzkumu v lokalitě bývalého augustiniánského kláštera v Jaroměři Na Kameni. Přispěl též do dvou jaroměřských gymnaziálních almanachů, jež byly vydány v letech 1969 a 1994.

Soupis prací V. Wolfa vykazuje přes 1600 publikovaných příspěvků z různých oblastí historických věd, z veřejného života i politiky. Knižně vydané práce: Hospodářské dějiny Žarošic ve světle katastrů (spoluautor, 1962), 100 let závodu Texlen 10-Bělidlo (spoluautor, 1977), monografie Jan Kolda ze Žampachu (2002), která přibližuje život husitského hejtmana, loupeživého rytíře, kondotiéra, psance a pána erbu černé trubky, publikace Čas změny (2011), která popisuje vznik a vývoj Občanského fóra v Trutnově v letech 1989-1991, jehož byl

jedním z neopomenutelných aktérů. Další práce jsou rozesety ve sbornících. Na jeho počest byly vydány čtyři historické sborníky (1993, 2002, 2007, 2012) s výběrovými bibliografiemi.

Za práci ve vedoucích akademických funkcích byl oceněn pamětní medailí (2005), za více než čtyřicetileté působení ve prospěch kulturního rozvoje města Trutnova a poznávání jeho historie dostal Čestné uznání městské rady v Trutnově (2007), za celoživotní práci v oblasti historie obdržel Kulturní cenu města Trutnova (2012) a za rozvoj Fakulty veřejných politik Slezské univerzity mu byla udělena Stříbrná medaile (2013). V roce 2018 obdržel pamětní medaili od hejtmána Královéhradeckého kraje za pedagogickou práci a vědeckou a popularizační činnost v oblasti archeologie a historie. V červnu 2019 obdržel z rukou děkana fakulty veřejných politik medaili Slezské univerzity Silesia docta et culta a v říjnu v polské Świdnici byla jeho aktivní publikační a badatelská činnost v Kladské komisi, založené 1993, ohodnocena cenou Świdnický Gryf v kategorii Osobnost česko-polského příhraničí.

Zemřel 23. prosince 2019 ve věku 77 let.

Antonín Just

stručný životopis

Antonín Just se narodil 28. srpna 1921 do chudé dělnické rodiny a první roky prožil v chalupě Na pasekách se čtyřmi sourozenci. Jeho otec Alois se narodil 20. 6. 1877, pracoval v barvírně, matka Anna se narodila 6. 5. 1882, byla zaměstnána jako sukařka v textilní továrně v Červeném Kostelci. Rodina bydlela v dělnické ubytovně v Náchodské ulici č. p. 411-412. Po absolvování 7 tříd Obecné a měšťanské školy v Červeném Kostelci si pro studium vybral gymnázium v Hradci Králové. Nastoupil na něj 1. září 1934. K rodičům do Červeného Kostelce se vracíval pouze o svátcích a prázdninách. Aby rodina finančně zvládala jeho studia, musel si přivydělávat doučováním slabších spolužáků. Po absolvování 7 ročníků složil maturitu. Školu opustil 24. května 1941. Toužil po vysokoškolském studiu v Praze. Pokračovat však nemohl, protože nacistický režim vysoké školy po 17. listopadu 1939 uzavřel. Proto nastoupil 1. 11. 1941 do práce v továrně na čokoládu Zora v Olomouci jako kancelářský praktikant. Pak byl v rámci totálního nasazení odvelen na nucené práce. V Olomouci skončil 16. 5. 1942 a do 2 dnů musel nastoupit jako pomocný dělník v továrně na letadla do Vídeňského Nového Města v Rakousku. Při náletu 13. srpna 1943 byl zraněn na hlavě. Po tomto zážitku odjel domů. Byl pevně rozhodnut se na nucené práce nikdy nevrátit. Dva roky se skrýval, nejdříve v okolí Červeného Kostelce, pak v Hradci Králové a Rýmařově. Poté se vrátil opět domů, kde byl jeho tajný pobyt prozrazen. O Vánocích 1944 byl zatčen a předveden na pracovní úřad v Úpici. Byl však propuštěn pod slibem, že se vrátí do Vídně do práce. Živil se na úkor rodičů, protože se nemohl přihlásit a získat tak nárok na přidělové potravinové lístky. Přesto se mu podařilo, díky obětavým rodičům, přátelům a známým, přečkat všechny strasti a dočkat se konce války, i když ve strachu a stálých obavách ze zatčení. Květnové události roku 1945 jej zastihly na barikádě na hrázi rybníku Čermák při vjezdu do Červeného Kostelce od Náchoda. Tady unikl v poslední den války jistě smrti. Po letech okupace konečně mohl pokračovat ve studiu. Nastoupil na Karlovu univerzitu v Praze. Válkou ztracené 4 roky doháněl od května 1945 intenzivním studiem. Usiloval o získání středoškolské aprobace pro filozofii a dějepis. Díky své pílí a houževnatosti ukončil Antonín svá vysokoškolská studia již po 5 semestrech v roce 1948. Na Silvestra, 31. 12. 1947, si vzal za manželku Antonii Neumannovou. Svatební obřad se konal v kostele sv. Jakuba v Červeném Kostelci.

Ovlivněn společenským vývojem a výsledkem 2. sv. války vstoupil aktivně do KSČ. Od 1. února roku 1948 nastoupil do Reálného gymnázia Karla Čapka v Trutnově jako suplující profesor filozofie a dějepisu. Výuku zde ukončil 31. srpna 1953. Od července do srpna 1948 absolvoval náhradní vojenskou službu. Od 1. září 1948 byl ustanoven na pozici suplujícího státního profesora. Zároveň s tím však byl povinen doplňovat si učební úvazek na Vyšší lesnické škole v Trutnově (do r. 1958) a Obchodní akademii v Trutnově. 10 let také vyučoval dějepis na Průmyslové škole. Od 18. června 1949 byl ustanoven na pozici prozatímního státního profesora. 6. srpna 1949 mu jeho manželka Antonie porodila syna Petra. Tehdy rodina žila v Kubelíkově ulici na České čtvrti. Od 1. září 1949 byl ustanoven na pozici profesora na Vyšší sociálně zdravotní škole v Trutnově. Dalším přírůstkem do rodiny byl syn Jiří. Ten se narodil 9. 4. 1957.

Odbor pracovních sil, zdravotnictví a sociálního zabezpečení ONV v Trutnově jej jmenoval s platností od 1. 10. 1959 ředitelem Zdravotnické školy. V roce 1961 mu pak byl přidělen ředitelský byt v budově školy, a tak se rodina stěhovala do tehdejší ulice Jiráskovy. V době nového územního členění státu v roce 1960, byl zvolen poslancem Okresního národního výboru na jednotné kandidátce Národní fronty. 27. března byl jmenován Okresním výborem KSČ v Trutnově do předsednictva aktivu pro zpracování dějin trutnovského okresu. V tom se osvědčil, protože dne 19. dubna 1963 se plenární zasedání Okresního národního výboru v

Trutnově usneslo: „schvaluje s. Antonína Justa do funkce předsedy zdravotní komise ONV v Trutnově a jako poslance i do funkce člena Rady ONV v Trutnově.“ V roce 1964 získal titul Vzorový učitel. Podílel se na zpracování a zavádění nových forem pedagogické práce na středních zdravotnických školách. Tyto formy práce byly pak zaváděny na řadě škol v Československu. Podílel se i na vzniku nových učebnic pro střední zdravotní školy. V rámci své politické činnosti v r. 1966 zajistil finance na výstavbu sociálního zařízení na hřišti Lokomotivy Trutnov. Sehnal peníze i na studijní cestu primáře ortopedického oddělení MUDr. Uhra na kongres o dětské obrně v Paříži. Nadřízeným orgánem z Hradce Králové byl hodnocen: „Prošel různými školeními a sám přednášel ve VUML a večerní škole ČSM. Ve funkci poslance a předsedy zdravotnické komise pracuje v těsné spolupráci s OÚNZ v Trutnově a má zájem o to, aby zdravotnictví v okrese docílovalo pěkných úspěchů. Soudruh Just má pěkné osobní vlastnosti a schopnosti. Je čestný, družný, houževnatý, má široký rozhled, je iniciativní, důkladný a pilný. Přitom je ukázněný a skromný.“

V roce 1968 během srpnové invaze vojsk Varšavské smlouvy se zúčastnil strhávání tanku z podstavce před ONV. V roce 1969 byl vyloučen z KSČ a v zápisu ze schůze zdravotnické komise ONV ze dne 1. září 1970 čteme: „v závěru jednání poděkoval předseda zdravotnické komise soudruh Just všem členům za dobrou spolupráci a současně informoval o tom, že v dohledné době ukončí funkci předsedy zdravotnické komise. V souvislosti se změnou politického směřování státu (Normalizace) byl dne 29. října 1970 vedoucím Odboru zdravotnictví ONV Trutnov odvolán z funkce ředitele Zdravotnické školy. Tím represe nekončila, hned počátkem 1971 byl nucen odevzdat služební byt. Rodina se přestěhovala do nově postaveného sídliště „Smeták“, ulice Antonína Zápotockého čp. 346. V tomto bytě žil Antonín Just až do své smrti. Antonín Just byl zbaven svých politických funkcí. Aby se udržel v zaměstnání, byl aktivní v jiných složkách. V komplexním hodnocení z 25. října 1978 byl pochválen za členství v organizacích: Revoluční odborové hnutí, Svaz československo-sovětského přátelství, Svazarm, Český červený kříž a Český svaz zahrádkářů. Po roce 1989 se již nijak politicky neprofiloval. O to více se však věnoval svým koníčkům, škole a hlavně kronice, kterou psal již od roku 1958. Ve škole organizoval zájezdy pro žákyně 2. ročníků do tehdejší NDR, do Postupimi a do Berlína. Nezapomínal ani na historii. Organizoval "Vlastivědné procházky“, při nichž seznamoval veřejnost s historií Trutnova. Následné besedy byly doplněny diapozitivy spolupracovníka Karla Hybnera. Ten byl od roku 1973 tvůrcem fotokroniky Trutnova. Práce na kronice byla opakovaně oceňována: za roky 1980, 1985 a 1990 obsadil první místo v soutěži kronikářů, vyhlašované Ministerstvem kultury, v kategorii měst nad 20.000 obyvatel.

Za jeho přínos na poli kultury mu byla udělena 5. března 1992 historicky první Kulturní cena za rok 1991. Další ocenění dostal 18. října 2001, kdy mu bylo k jubileu osmdesátin za celoživotní kulturní a historickou práci a vedení městské kroniky uděleno čestné občanství města Trutnova. Vánoce roku 2003 byly velice smutné. Po 56 letech společného manželství jej navždy opustila milovaná žena. Melancholii této zarmoucené doby však přetavil ve vydání sbírek poezie, reflektujících jeho vztah k ženě a vzpomínek na ni. Poslední ocenění, jemuž se mu z veřejné sféry dostalo, bylo udělení titulu čestného kronikáře města Trutnova dne 22. 2. 2016.

Zemřel náhle a nečekaně 25. září 2018 ve věku 97 let.

Karel Hybner

stručný životopis

Fotograf Karel Hybner se narodil 19. května 1934 v Nové Pace, kde navštěvoval obecnou a měšťanskou školu. Po maturitě na novopackém gymnáziu studoval v letech 1952–1956 na Matematicko-fyzikální fakultě Univerzity Karlovy v Praze. Jelikož studium absolvoval s výborným prospěchem, mohl si po jeho ukončení vybrat hned z několika škol, kde bude jako učitel působit. Rozhodl se pro Trutnov, a jak po letech dodával, nikdy toho nelitoval.

V Trutnově nastoupil Karel Hybner v září 1956 na jedenáctiletou střední školu (od roku 1968 gymnázium), kde vyučoval plných 48 let (až do roku 2004) matematiku a deskriptivní geometrii. V letech 1970–1994 také vykonával funkci zástupce ředitele školy a poté, kdy v šedesáti letech tuto funkci opustil, pokračoval ještě dalších deset let nejen jako učitel (v té době již pouze deskriptivní geometrie), ale také pro školu zabezpečoval administrativu v personální oblasti.

Trutnovské veřejnosti je znám nejen jako pedagog, ale též jako dlouholetý fotokronikář města. K fotografování ho před více než půl stoletím přivedl jeho přítel a švagr Petr Kábrt. Přes čtyři desetiletí se Karel Hybner podílel na fotografické příloze kroniky města Trutnova. Jak s úsměvem vzpomíná, přišel za ním v roce 1970 jeho kamarád a trutnovský kronikář Antonín Just spolu s předsedou Městského národního výboru v Trutnově Miloslavem Polatou, jestli by nebyl ochoten vytvořit pro kroniku několik snímků, které by ji zpestřily. Za pár let bylo těchto fotografií ročně již několik set, takže vznikala za každý rok speciální fotokronika Trutnova. Karel Hybner se ve fotokronikách snažil zachytit život města i jeho stavební proměny v obdobích rozsáhlé výstavby i asanací. Všiml si také společenského, kulturního a politického života. Jeho fotografie jsou tak po letech neocenitelným zdrojem informací o životě města poslední čtvrtiny 20. století a počátku 21. století.

Práci fotokronikáře Trutnova vykonával až do roku 2012. Spolu s Antonínem Justem se jim za kronikářskou činnost dostalo mnohých odborných ocenění. V roce 1985 byly dokonce jejich kroniky jako vzorové vystaveny v Národním muzeu v Praze.

Karel Hybner patřil po několik desetiletí k předním členům Fotokroužku při Domu kultury v Trutnově a později Trutnovského fotoklubu. Kromě toho se již od počátku 60. let aktivně zapojoval do filmového týdeníku Trutnovské obrazové noviny, promítaného v místním kině. Na starost měl jeho obrazovou část. Spolu s Antonínem Justem také po léta připravoval seriál barevných diapozitivů z výstavby města, promítaný trutnovské veřejnosti při nejrůznějších příležitostech. Na přelomu 50. a 60. let se rovněž podílel na vysílání trutnovského rozhlasu po drátě, kde působil jako hlasatel zpráv.

Významný je i Hybnerův podíl na vzniku mnoha publikací o Trutnově. Za všechny jmenujme například knihy Trutnov známý, neznámý (1991), Z historie trutnovské nemocnice (1998) a Národní dům v Trutnově (2000), kam vybral nejen historické snímky, ale zároveň je doplnil vlastními fotografiemi.

V roce 2001 byl Karel Hybner za svoji dlouholetou fotokronikářskou činnost jmenován čestným občanem města Trutnova. Obdržel také Kulturní cenu města Trutnova za rok 2002. V roce 2011 se stal čestným členem Klubu seniorů v Trutnově.

Smutná zpráva připadla na neděli 1. listopadu 2020, ve věku 86 let zemřel.